

Elena Farago

PATRU GÂZE NĂZDRĂVANE

Editura Herra

CUPRINS

Patru găze năzdrăvane.....	5
Cățelușul șchiop.....	49
De ziua mamei.....	52
Fluturii.....	53
Cloșca.....	54
Tanu.....	56
Nelu.....	58
Puișorul moțat.....	60
Șireata.....	62
Motanul pedepsit.....	64
Rândunica.....	66
Cucu.....	68
Un porumbel.....	70
Sfatul degetelor.....	72
Doi frați cuminți.....	74
Licuriciul.....	76
Visul lui Viorel.....	79
Vrăbiile.....	86
Bondarul leneș.....	89
Gândăcelul.....	91
Pedeapsa mâței.....	94

PATRU GÂZE NĂZDRĂVANE

Cocuței

Cărăbușul și nevasta-i,
După migăloase munci,
Au ajuns să-și care boțul
Cu merinde pentru prunci.

Pentru pruncii ce s-or naște
După ce ei vor fi morți,
Ici, în boțul cu merinde,
Ca-ntr-o casă făr' de porți.

Singuri vor mânca și-or crește
Până ce, ajunși mai mari,
Au să spargă zidul casei,
Și-au să iasă-n drum, hoinari.

Boțul-casă, boțul-leagăn,
Boțul clocitor de prunci,
Boțul ăsta e isprava
Multor încordate munci.

De istov trudind părinții,
Să-i frească de dușmani,
Au zidit vârtos pereții
Pruncilor ce cresc orfani.

Că așa și-i scrisă soarta,
Cărăbușilor: pe rând,
Mor părinții, cresc copiii,
Dar nu se-ntâlnesc nicicând.

Dar pe când împingea boțul
Rostogol, pe dedesubt,
A căzut căărăbușița
Și-un picior pe loc și-a rupt.

Poticniți în drum, sărmanii,
Se deplâng în fel de fel:
— De rămâne-n soare boțul,
Praful s-a ales de el!...

Trece un rădașc: — Fărtate,
Cum de-ți vine-n drum să șezi?
— Uite așa, niște păcate,
De nici ți-ar veni să crezi,

Cum ne-a poticnit năpasta,
În declin de griji, acum,
Mi s-a betegit nevasta
Și-am rămas cu boțu-n drum,

Ca-n proverbul care cică:
„S-a-necat tocmai la mal“
Și-acum caut o furnică,
Să-mi slujească de hamal.

— Hai că te ajut eu, frate,
Boțul să-l rostogolești.
Cât privește de furnică,
Nici măcar să te gândești:

Hămălesc, e drept, și cară
Chiar și viața și-o jertfesc,
Cu orice fel de povară
Pentru neamul furnicesc.

Cât privește pentru alții,
Mă și mir că știre n-ai:
Nici de milă, nici cu plată,
Nu ți-ar ridica un pai.

Le cunosc, căci le-am fost slugă,
Când eram sărac și mic,
Le munceam destul, nu-i vorbă,
Dar nu mi-a lipsit nimic.

Sunt ciudate și zgârcite
Dar n-au sufletul hain:
Dacă le muncești cu cinste,
Capeți gazdă și tain.

Eu făceam pe rând corvoadă
Cu-ncă două găze berci,
La hambarul din ogradă,
Și-n livadă, la ciuperci.

Le cultivă foarte bine,
Și au specii fel de fel;
Sunt și ele agronoame,
Cu știință și cu zel.

Sunt de-o rară vrednicie
Și la toate-au rost și spor;
N-ai să vezi o zăpăceală,
Nici când e vr'un mare zor.

Fără legi anume scrise,
Fiecare-n rostul ei,
Necertată, nesilită,
Face lucru cu temei.

Profesori sau hămăloaice,
Ingineri sau cărăuși,
Chiar furnica mititică
Ce se joacă cu păpuși,

Și acasă și la școală,
Și pe drum și-n orice loc,
Au aceeași rânduială,
Și la lucru și la joc.

Bătrânicile oloage,
Cu bonet și ochelari,
Buchinesc prin terfeloage
Controlându-i pe chelari.

Sau țin cursuri populare
Despre câștiguri și buget,
Despre-a țării bună stare,
Pentru-ntregul tineret.

Prin hambare și prin fabrici,
Zeci de fete și băieți,
Țin răbojul pe o tablă
Atârnată pe pereți. [...]

Când lucram și eu pe-acolo,
Pentru șanțuri și tunele,
Mai tocmiseră și-un cariu
Iute-n ros ca un prâsnel.

Se săpa cu încordare,
Și la gropile în care
De la anii mai mănoși,
Pentru anii secetoși,

Își ascund, prevăzătoare,
Tot prinosul din hambare.

Pe la grajd, zoreau lăptarii,
Cu șiștaru'n mână plin,
Să servească bucătarii
Ce veneau după tain.